

andre Spørgsmaal, jeg har fremdraget, bliver rejst, og at Lovforslaget i det hele taget i sin Helhed bliver tilsendt Landsoverskatteraadet til Erklæring angaaende saadanne tekniske Ting, som dette Raad har større Muligheder for at kunne bedømme end andre.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann udtalte i Dag, at naar vi fik disse Overskatteraad, vilde man være sikker paa, at saa fik man en rigtig Ligning. Ja, det er jo det, man ønsker at faa, men jeg føler mig ingenlunde nær saa sikker paa, at dette Ønske opnaas, som det ærede Medlem føler sig. Det er vel ikke usandsynligt, at der i hvert Fald vil naas noget; men hvor dyrt dette noget bliver i Retning af Udgifter for Staten til disse Kontorer, som maa oprettes — og her føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at det bliver ikke saadanne Bagateludgifter, som man fra visse Sider er tilbøjelig til at mene —, ved man jo ikke. Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side er den, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ogsaa har været inde paa, nemlig dette, at disse Overinstanser utvivlsomt kan fremkalde en Del Besvær for Befolkningen. Besvær betyder jo oftest Tidsspilde. Ogsaa dette vil betyde et Minus. Overfor disse to Ting staar altsaa Muligheden af at faa ikke uvæsentlig større Midler ind i Kassen, og man vil saa have at afbalancere disse Plus'er og Minus'er mod hinanden og skønne over, om det nye System nu altsaa svarer til det, man tilstræber. Ogsaa angaaende dette Forhold ønsker jeg, at Landsoverskatteraadet skal have Lejlighed til at udtale sig, idet jeg ikke kan mene, at den højtærede Finansministers Forbindelse med Landsoverskatteraadet hidtil overfor dette Forslag har været saa intim, at jeg kan føle mig sikker paa, at den Opfattelse, som den højtærede Finansminister har af Landsoverskatteraadets Standpunkt, er rigtig.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann var inde paa Huslejespørgsmaalet. Dér tror jeg, man maa erkende, at der ved Forslaget, som det foreligger, ikke sjældent vil kunne blive skudt over Maalet. Der er noget urimeligt i, at hvis en Mand for dog at skaffe sig en Bolig betaler en saadan paa et vist Tidspunkt — og det har man jo fra de senere Aar ikke faa Eksempler paa — til en Pris, som ligger langt over den rimelige Pris, saa skal hans Lejeindtægt sættes i Forhold til Anskaffelsesprisen. Der kan ogsaa være Tilfælde, hvor Lejeprisens Fastsættelse efter Ejendomsskyld kan være ganske urimelig.

Jeg beklager her at maatte tale om

Folk, som anses for at have Formue, og jeg er næsten tilbøjelig til at mene, at blot et Menneske har Formue, saa mener Ministeren om et saadant Menneske, at saa maa han være glad over al Maade og saa i øvrigt finde, at enhver Skatteudskrivning overfor ham jo dog kun er et Bevis for hans Velstand og for saa vidt kun skulde understrege en Ting her i Livet, som kan være ham til Glæde, og ingenlunde fremkalde ubehagelige Følelser hos ham. Trods det, at jeg altsaa forstaaer, at Finansministerens Syn paa Formueejere er dette, i hvert Fald Formueejere, naar Formuen kommer op over et vist ikke ringe Beløb, maa jeg i Retfærdighedens Navn have Lov til at sige, at det forekommer mig ganske urimeligt, naar, for at tage et af de allermest typiske Eksempler, en Lensbesidder skal have sin Husleje beregnet efter Ejendomsskylden af det Slot, der nu en Gang hører til Lenet. Naar jeg siger Lensbesidder, er det jo ikke helt rigtigt, idet Len og Stamhuse er ophævet, men enhver vil forstaa, hvilken Type af Borgere jeg tænker paa. Jeg tror, det maa erkendes, at overfor en saadan Borger vil det være ganske urimeligt at sætte hans Leje til 5 pCt. af Ejendomsskylden. Og i ganske overordentlig Grad fremtræder denne Urimelighed, naar, hvad der jo ingenlunde er sjældent, den paagældende Ejer paa Grund af Tidernes Ugunst, man kan ogsaa sige paa Grund af Lensloven, ikke længere er i Stand til at bebo den paagældende Ejendom. I saa Fald vil jeg dog finde, at det er fuldkommen hen i det meningsløse desuagtet at regne hans Husleje som foreslaaet. Selv om disse Eksempler nu er Yderpunkter, viser de dog, at det ikke lader sig gøre at generalisere dette Forhold fuldkommen. Man maa have en vis Plads til et Skøn, og jeg finder, at den Plads, der overlades til Skønnet, hvis der overhovedet er nogen Plads for det, i alt Fald er alt for ringe.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord om Selskabsbeskatningen og først dette, at jeg mener, den højtærede Finansminister har udtalt positive Fejltagelser; om de har været ment, er saa noget andet. Den højtærede Minister udtalte — saaledes opfattede jeg i alt Fald hans Udtalelser —, at Bestemmelsen om, at et vist Beløb kunde henlægges til Reservefonden, kunde foranledige, at en Trediedel af dette Beløb blev skattefrit, og dette virkede ikke blot som skattelettende for Selskabet, men det virkede yderligere derigenem, at Udbyttet saa blev mindre paa den Maade, at den Procent, der skulde svares, blev mindre. Jeg tror, at denne Opfattelse af Skatteloven, saaledes som den er, som den virker,